

STRESZCZENIE

Wzrost bankowych regulacji nadzorczych – przypadek bankowości niemieckiej

Bartholomä Rouven Julian Waltermann

Minęło prawie 15 lat od kryzysu na rynkach finansowych, którego apogeum stanowiło bankructwo Lehman Brothers w 2008 roku. W tym czasie regulatorzy i organy nadzoru w Unii Europejskiej opublikowały wiele nowych regulacji dla banków i ustaw. Wciąż na bieżąco wprowadzane są zmiany w istniejącym zbiorze przepisów w celu uwzględnienia nowych ustaleń. W efekcie zalew regulacji nie ustał, nawet po ponad dekadzie intensywnych dostosowań i nowych regulacji. Podstawowym celem regulatorów jest zawsze poprawa stabilności rynku finansowego. Zagrożenia dla rynku finansowego należy identyfikować na wczesnym etapie, aby zmniejszyć prawdopodobieństwo przyszłych kryzysów lub w najlepszym przypadku całkowicie im zapobiec. Dlatego forsowana jest reforma europejskiego nadzoru bankowego. Stworzono jednolity mechanizm nadzorczy, do którego przekazano dążąc do harmonizacji regulacji bankowych znaczną część dotychczasowych kompetencji krajowych instytucji.

W niniejszej dysertacji na podstawie 30 wywiadów eksperckich dokonano krytycznej oceny działań regulacyjnych wdrożonych pod wpływem globalnego kryzysu finansowego oraz zbadano ich skutki dla niemieckiego rynku bankowego. W literaturze fachowej zbyt rzadko poruszana jest sytuacja instytucji kredytowych, dla których nowe przepisy oznaczają nie tylko ogromny dodatkowy wysiłek biurokratyczny, ale też idą w parze z dalszymi wymogami. Chodzi przy tym o konieczność dostosowań organizacyjnych i przesunięcia w strukturze bilansu, które znajdują odzwierciedlenie także w rachunku zysków i strat. Spełnienie nowych wymogów regulacyjnych oznacza ogromny wysiłek finansowy dla banków w UE, co wpływa kontrproduktywnie na rzeczywisty cel zwiększenia stabilności rynków finansowych. Nie dziwi więc fakt, że

badania empiryczne nie pozwalają na wyciągnięcie wniosków, iż nowe regulacje przyczyniają się do większej stabilizacji rynków finansowych. Wątpliwe pozostaje również, czy wdrożone w przeszłości środki rzeczywiście pozwalają szybko identyfikować zagrożenia dla stabilności finansowej, a tym samym zapobiegać przyszłym kryzysom. Nasuwa się wniosek, że koszty nowo wprowadzonych wymogów regulacyjnych, przynajmniej w ich obecnej formie, przeważają nad korzyściami, jakie przynoszą one bankom i rynkom finansowym w UE.

*Słowa kluczowe: regulacje bankowe w UE, stabilność rynków finansowych,
Komitet Bazylejski, regulacje nadzorcze, kryzys finansowy*